

DE KONING EN DE BOER

DOOR

C. BROUWER.

Vrouw! ik ga ons dorp verlaten,
Doch voor enk'le dagen maar;
'k Vlied de rust, en 'k kies de straten
Van Parijs: ik hijg daarnaar!
'k Zal slechts dan tevreden keeren
Naar mijn woning op het land,
Als ik hem, dien allen eeren,
Wien ook ik mijn trouw verpand,
Daar gezien heb en gesproken,
Moog'lijk ook de hand wel druk.'
Deze rozen, pas ontloken,
Zijn mijn hulde, als 't geluk
Mij wil dienen, dat ik Hendrik,
Onzen goeden Koning, vind.
Neen, geen vorst, als Vierde Hendrik,
Heeft ooit zoo zijn volk bemind!"

„Armen zijn zoewel als rijken
Mijne kind'ren," zegt hij vaak.
Zou ik hem dan niet bereiken?
Schud uw hoofd niet, vrouwtje! slaak,
Slaak geen zucht, of onze Koning
Need'rigen verstooten zou:
Eenvoud vindt bij hem verschooning,
Hendrik is zijn eed getrouw!
Wandelt hij door bosch en dreven,
Ieder gunt hij dan een groet.
Recht voor allen! is zijn streven
Hij paart plicht aan mannenmoed.
Heil! o land, met zulk een' Koning;
Rust van 't krijgen, Frankenland!
Vrede heersch' in uwe woning,
Zet het bloedig zwaard aan kant!"

„Man! vertrek, ga heen in vrede,
Volg uw wensch, zie hem voldaan," —
Viel zijn vrouw hem in de rede, —
„Doch, blijf op de rechte paân.
In Parijs, heb ik begrepen,

Is het slecht voor lijf en ziel.
Ja, men is daar zeer geslepen,
En zit de onschuld op den hiel.
Angstig zie ik u vertrekken,
Beste man! gij zijt zoo oud;
Wie zal u tot gids verstrekken
In de stad en door het woud?"
't Zou wel schikken! — dacht ons boertje.
En toen de ochtendzon verrees
Zadeld' hij zijn bles voor 't toertje,
Volgt den weg, dien men hem wees.

Nu eens peinzend, dan weer vroolijk,
Volgt de man het naaste pad,
Tot een vreemdeling, heel oolijk,
Hem geleidt ter wereldstad.
„Goede vriend? waar gaat gij henen?
't Schijnt, de weg is niet bekend.
Naar Parijs, zou ik wel meenen,
Niet? Dan zijt gij dra aan 't end!"
„Ja, heer ridder!" — sprak de huisman —
„'k Wou den Koning wel eens zien."
„Zoo, mijn vriend! is dat uw reisplan,
Hebt gij hem iets aan te biën?
Kunnen wenschen u bekoren,
Dat gij zoo verlangt naar hem?"
„Neen, heer ridder! 'k Wil slechts hooren
's Konings liefdevolle stem!"

„'k Wil hem zien, die aan den landbouw
Zooveel diensten heeft betoond;
Die den vree in onze landouw
Dra met welvaart zag bekroond;
Die een eind maakte aan de twisten
En geen bloed meer stroomen deed.
Hem zij d' eerkrans, welke listen
Ook de vijand voor hem smeedt!
Gaf hij niet aan Hugenooten
Vrijheid om hun God voortaan

Ook te dienen? Nieuwe loten
 Bloeiden door zijn eed'le daân.
 Zeg mij, ridder! kan 'k hem vinden?
 Zeg mij, hoe ik hem herken.
 Welke plicht u moge binden,
 Help mij, dat 'k uw gunst erken!"

„Zeker, man! wil ik u bijstaan;
 'k Zie, gij zijt een koningsvriend.
 Zoekt gij Hendrik? wil den weg gaan,
 Dien ik nemen zal, mijn vriend!
 'k Wil een middel u wel zeggen,
 Waardoor gij hem kennen zult.
 Komt de Vorst: uit straat en heggan
 Stroomt het volk, van vreugd vervuld.
 „Leve Hendrik!" — roept dan ieder,
 Met ontblooten zij het hoofd;
 Slechts de Vorst, de rijksgebieder
 Blijft gedekt, wyl men hem looft.
 Ga tot hem, dien allen groeten,
 Wees niet bang, doch nader hem;
 Hij veracht geen huismans groeten,
 Doch leent 't oor aan zijne stem!"

Vroolijk koutend, stapvoets rijdend,
 Gaat de boer rechts van den heer,
 't Oogenblik met smart verbeidend,
 Dat zijn wensch in daad verkeer'!
 Onze ridder vraagt den huisman,
 Wat men van den Vorst al zegt,
 En met blijdschap antwoordt hij dan:
 „Weinig kwaads: hij mint het recht!"
 Doch, wat nu, zoo dacht de landman,
 Ieder, die ons beï ontmoet,
 Is zoo vriend'lijk, als hij zijn kan,
 En grijpt altijd naar den hoed!
 Wie zou 't wezen, mijn geleider?
 Zeker wel een machtig heer!
 Deez' verbergt voor den verbeider
 Kalm een glimlach, keer op keer.

't Volk groeit aan, hoe meer zij naad'ren,
 't Fluistert, 't vraagt: „Is dat de Vorst?"
 Als het ruischen veler waat'ren
 Roept men dra: „Het is de Vorst!"
 „Leve Hendrik!" — roepen allen,
 „Hij is onze hulde waard!"
 't Hoofd ontbloot, staan honderdtallen
 Om den ridder en zijn paard.

Bevend staart de boer in 't ronde,
 Hij ziet niemand met een hoed,
 Dan zichzelf, o wat zonde!
 En den ridder, straks ontmoet.
 Zou het waar zijn? Is het moog'lijk!
 Als die heer zijn Vorst eens was?
 „Wat is — denkt hij — hier onmoog'lijk;
 'k Wou, dat 'k uit de dwaling was!"

„Maar, heer ridder!" sprak hij bevend
 Tot hem, die links van hem reed,
 'k Ben misschien zeer onwellevend,
 Help mij nu toch uit mijn leed.
 Allen groeten, allen wuiven,
 Slechts wij beiden dekken 't hoofd;
 Hoor ze roepen, zie ze stuiven,
 Spreek toch; ik heb u geloofd!
 Gij zijt Vorst of ik ben Koning,
 Een van beiden moet het zijn.
 En ik — neen, mijn schaam'le woning
 Kent geen weelde, geen festijn!"
 „Nu, mijn landman, 'k ben uw Koning,
 Gij hebt met uw Vorst gereisd;
 Volg mij nu ook naar mijn woning,
 Die ginds voor uw oog verrijst!"

„Zet uw bles bij mijne paarden;
 Breng hem spoedig naar mijn stal.
 Vrees niet, vriendje! voor de zwaarden,
 Juich op 't blij muziekgeschal!
 Zet u neder aan mijn feestdich,
 Zie niet schuchter op uw kleed,
 Weet, dat Hendrik steeds een vriend is
 Van wien eenvoud weelde meed.
 Ik wil spreken over zaken,
 Die verwant aan uw bedrijf,
 Altijd indruk op mij maken,
 En waarvoor 'k steeds waken blijf.
 Volg mij, landman! wil niet dralen,
 Volg uw Vorst als onderdaan,
 En keer uit mijn rijke woning
 Naar uw tente, wel voldaan!"

Men begrijpt de vrees des huismans:
 Doch, hij dacht: „'k Heb niets miszegd:
 Kom, aanschouw daarom den hofglans,
 Ik min mijnen Vorst oprecht!"
 Trouw aan 't voorbeeld van hun gastheer,
 Boden allen in 't paleis

Onzen dorp'ling — 's Konings vriend weer —
 Vriendschap, elk op zijne wijs,
 Hij vertrok, en liet toen blijken,
 Dat hem alles overtrof.
 Neen, hij schimpte niet op rijken,

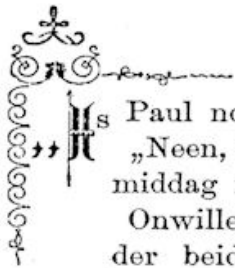
Maar dankt 't lot, dat hem eens trof.
 Hij vertelt aan vrouw en kind'ren,
 Hoe hij Hendrik heeft ontmoet.
 En zij roepen, die hem minden :
 „Heil den Vorst! die 't goede doet!”

DE JONGE AVONTURIER

DOOR

J. F. BUISMAN.

I. PAUL WORDT TEVERGEEFS GEZOCHT.

„Is Paul nog niet thuis?”

„Neen, man, 'k heb hem den heelen middag nog niet gezien.”

Onwillekeurig zagen vader en moeder beide tegelijk naar de klok en bemerkten, dat het reeds vrij laat was. Mijnheer Reiling, — zoo heette de man — fronste de wenkbrauwen.

„Daar moet een eind aan komen,” sprak hij korzelig. „'t Gaat niet, om daar heele uren achtereen weg te blijven. En hoe vaak is hem dat nu al niet gezegd. 'k Vind goed, dat hij speelt, maar hij moèt op tijd thuis wezen. 'k Zal voortaan strengere maatregelen nemen.”

Moeder zweeg, maar op haar gelaat kon men bezorgdheid lezen.

We hebben uit bovenstaand gesprek reeds kunnen merken, dat het Paultje, waarvan hier sprake was, door zijn gedrag niet altijd de tevredenheid zijner ouders wegdroeg. Ik zal u even wat meer van hem vertellen, zoodat ge hem beter zult leeren kennen.

Vroeger hadden zijn ouders in Amsterdam gewoond, waar mijnheer Reiling een drukke zaak had. Op raad van den dokter had hij die echter op moeten geven, daar hij bijna voortdurend ongesteld was. Toen had hij Amsterdam als woonplaats

verwisseld met het lieve dorpje, dat schoon gelegen was temidden van met bosch begroeide heuvels. Van stonde aan was de heer Reiling opgeknaapt en genoot sinds een volmaakte gezondheid. De dagelijksche wandelingen in de bosschen liet hij nooit na, daar 't verkeer in de frissche lucht en 't genot van 't natuurschoon hem onmisbaar waren geworden.

Juffrouw Reiling vergezelde haar man nooit op de langere wandelingen. Ze had nl. een gebrek aan den voet, dien ze bij 't gaan niet flink op kon beuren, maar eenigszins meesleepte. Om den last en de vermoeidheid, die dit veroorzaakte, zooveel mogelijk te verminderen, had ze doorgaans een paar rolletjes onder den schoen.

Paul vond het buiten heerlijk, vooral toen hij wat met de knapen uit het dorp bekend raakte. Eerst hadden deze hem eenigszins wantrouwend aangezien. 't Was ook zoo'n vreemde eend in de bijt. Hij sprak anders, hij was anders gekleed en kende hun spelletjes niet. Wel kende hij andere, waarvan ze nooit gehoord hadden en die hij hen wilde leeren; maar ze lachten er om, als hij ze ging uitleggen.

Langzamerhand echter was dit veranderd, want Paul was wezenlijk een aardige jongen. Hij was gul, hartelijk, hielp iemand graag, wist vaak allerlei grapjes te bedenken en kon zoo smakelijk vertellen van